

ТАМРІКО ШОЛІ

ВІДВЕРТИЙ

ЧОЛОВІК

ТАМРІК Ш•ЛІ

ВІДВЕРТИЙ
    ВІК

Київ, 2021

УДК 159.923-055.1

Ш78

Шолі, Тамріко

Ш78 Відвертий чоловік / Тамріко Шолі. — К. : «Агенція
«ІРІО»; Бренд Бук Паблішинг, 2021. — 304 с.

ISBN 978-617-7754-33-5

У намаганні відшукати причину невдач попередніх взаємин авторка книжки провела двісті одне відверте інтерв'ю з чоловіками. Однак правда, якою вони відверто поділилися, дала відповіді на зовсім інші питання. Правда, після якої життя вже ніколи не буде таким, як колись.

Майже всі імена у книзі змінені, будь-які збіги — не випадкові.

УДК 159.923-055.1

ISBN 978-617-7754-33-5

© Т. Шолі, 2020

© Бренд Бук Паблішинг, 2021

© ІРІО, 2021

ЗМІСТ

ВІД АВТОРА	9
Розділ 1. ГРАВЕЦЬ	18
Розділ 2. ТРУДОГОЛІК	37
Розділ 3. ЩАСЛИВЕЦЬ	51
Розділ 4. ЛЮБИТЕЛЬ	66
Розділ 5. НАРКОМАН	78
Розділ 6. ЛІКАР	93
Розділ 7. НЕЗАЛЕЖНИЙ	101
Розділ 8. МАУГЛІ	122
Розділ 9. БОЯГУЗ	134
Розділ 10. ФІЛОСОФ	151
Розділ 11. СІМ'ЯНИН	162
Розділ 12. БАНДИТ	176
Розділ 13. МАНДРІВНИК	191
Розділ 14. БОГ	204
Розділ 15. ОДИНАК	217
Розділ 16. ВИНЯТОК	239
Епілог. Я	251
Бонус. ЩО СКАЗАЛИ ІНШІ ЧОЛОВІКИ	263

*Безмежно вдячна мамі та сестрі, які були поруч
у будь-яку хвилину й любили мене завжди, навіть
коли було важко.*

*Я дякую також усім чоловікам, які знайшли час,
натхнення й терпіння поговорити зі мною.
Я завжди любитиму вас особливою любов'ю.*

*І я вдячна всім моїм читачам, без теплих слів
і підтримки яких мене б і не було як автора.*

Ви всі — особливі.

ВІД АВТОРА

Про що ви думаєте, коли починаєте писати книгу? Б'юся об заклад, що більшість із вас ніколи навіть не бралася за таку справу. Хтось уже має улюблену роботу, ніяк не пов'язану з письменством, в інших немає для цього й хвилини часу, ще в когось — навіть найменшого бажання щось доводити або пояснювати. Книга — це завжди відповідь на якесь питання. Точніше, одна з можливих відповідей. Загалом письменниками стають ті, кому не шкода своїх днів на пошуки прихованих сенсів, інших варіантів і додаткових можливостей. Таким завжди є діло до деталей, наприклад, як він тримав руки під час розмови, який колір плаща випадкового перехожого, що саме перетинав дорогу, як бармен ледь помітно підморгнув офіціантці, яка щойно прийняла замовлення за п'ятим столиком. Всі ці речі для більшості несуттєві, а письменникові майже життєво необхідно з'єднати їх в одне речення і видати як доказ. І слухати, обов'язково уважно слухати, що кажуть люди. Їхні слова — це завжди сюжет.

Найважче — коли деталі не з'єднуються, і тоді про пристойну змістовну ідею годі й говорити. Часом ситуацію рятує пара келихів доброго вина, а часом — що б ви подумали? — доводиться викидати ці деталі на смітник. Потім уже важко напевне сказати, чи то подробиці були не ті, чи то автор ще геть недосвідчений, щоб геть у всьому виокремити суть. А іноді все складається напрочуд вдало — в автобусі, в душі, або в супермаркеті під час зважування кабачків стає очевидним зв'язок між усіма ретельно спостереженими та зібраними деталями. І народжується новий розділ або навіть ціла книжка.

А тоді стає надважливим, щоб про це дізналися інші люди та ще й правильно зрозуміли. Хочеться їм прокричати, що ось так або ще ось так буває. Тоді, 2010 року, я збиралася написати книжку про чоловіків, але мені й на думку не спадало, що зрештою вийде збірка історій про мій егоїзм.

Особиста думка — одна з найнебезпечніших штук на світі. Поступово вона обростає упевненістю і досягненнями, стає єдиною можливою точкою зору. Саме так народжується егоїзм — те відчуття, коли ти впевнений, що інша людина чинить неправильно. Ця впевненість не потребує ані фактів, ані коментарів, вона спливає підсвідомо, як єдиний варіант у конкретній ситуації.

Тоді, в 2010 році, коли я збиралася написати книжку про чоловіків, я ще не відала, що не є письменницею. Адже мене мало цікавили інші думки, я лише планувала зібрати кілька історій, які б підтверджували мою думку. До того, як я почала працювати над книжкою,

я й гадки не мала, наскільки егоїстично і безглуздо жила.

Впродовж кількох років я вислухала тисячі слів, вловила сотні деталей. Вони збиралися в моїх зошитах і дуже часто суперечили всьому, що доти мені видавалося правильним. Я пила міцний чай і днями слухала Сержа Генсбурга*, який своїм відвертим сексуальним життям в поєднанні з безумовним талантом наводив мене на думку про те, що у світі не все так однозначно. Люди з протилежною точкою зору стали моїм хобі. Вони були симпатичні мені з одного боку і здавалися геть нестерпними з іншого. І на який бік мені слід було пристати?

А потім я поливала квіти на балконі й виявила, що моя думка взагалі неважлива. Що кожна людина має своє місце і, якщо хочете, призначення в цьому світі. Що руки посудомийника анітрохи не гірші за руки ювеліра. Вони просто різні, тому що різні їхні долі. Можна нескінченно розмірковувати на тему, на чиему боці правда, але до чого оцінювати інших людей, коли ми самі весь час помиляємося?

А ще настав час правильно розповідати дітям казки, оскільки не існує поганих і хороших героїв — є тільки те, що ти від них береш і як до них ставишся. Адже суть не в тому, згодні ви з людиною чи ні, подобаються вам її вчинки чи ні. Вона для вас близька, повсякденна або просто проходить повз.

* Серж Генсбург (фр. *Serge Gainsbourg*, справжнє ім'я — Люсьєн Гінзбург; 2 квітня 1928 – 2 березня 1991) — французький поет, композитор, автор і виконавець пісень, актор і режисер.

Щойно ви почнете ставитися до кожної людини у вашому житті не як до хорошої або поганої, а як до дуже важливої, як до людини, яка може вас чогось навчити і, відповідно, наблизити до кращої долі, як умить у вашому житті різко знизиться кількість засранців і проблемних персон, а саме життя раптом стане дійсно осмисленим.

Ми зустрічалися в різних кімнатах і в різний час. Мій графік дня нагадував діаграму биття серця — то вгору, то вниз, то безнадійно пряма лінія. Я могла вже спати, коли лунав дзвінок, і мені потрібно було швидко приїхати на інтерв'ю, оскільки вдруге така нагода могла й не випасти. Я слухала і щоразу наступала на горло своєму егоїзму. Я розшифровувала записи інтерв'ю та додавала до них безліч деталей, які супроводжували ці зустрічі. Через це багато людей потім мені говорили, що книга занадто кінематографічна, а її розділи постають, як зовсім нереальні історії. Але поступово мені дедалі більше хотілося, щоб читачі не засуджували моїх співрозмовників, а навпаки, знали, що так буває, бо кожна людина — це не один або два її вчинки, а мільйони деталей і колись промовлених слів. І моя книжка саме про це, а не про чоловіків.

Отже, що я мала на увазі, спитавши, про що ви думаєте, коли починаєте писати книжку? Так от з'ясувалося, що писати книжку — значить постійно думати про людей. І байдуже, чи вигаданий сюжет, а чи заснований на реальних подіях. Попри все сенсом кожного описаного звуку, запаху, кольору, дотику або смаку буде доля конкретної людини та її право прожити саме таке життя.

Присвячується чоловікові, завдяки якому в мені зародилася пристрасть до історій і смак до шляхетних чоловіків, —
моєму дідусеві Борису.

— Почнімо? — я зручніше вмостилася на дивані, приготувавшись до тривалої та закрученої, наче гірський серпантин, розмови. Кирило трохи підняв штатив, подивився в об'єктив фотокамери, витягнув з повітря кілька хвилин тиші, і нарешті відповів:

— Почнімо, але за однієї умови: одягни, будь ласка, костюм.

Він поглядом вказав мені на коробку в кутку — там лежали чорний піджак, штани, біла сорочка і краватка. Я здивовано глянула на Кирила. Несподіваний чоловік — це магніт, навіть якщо з першого погляду він тобі нічим не сподобався. А потім настає хвилина, яка виявляє факт, що поряд із ним все буде зовсім не так, як тобі спершу здалося. «Раптово» — саме з цього слова виникає хімія між чоловіком і жінкою.

— Просто «9½ тижнів»* якісь. Я люблю цей фільм, але... Навіщо це все?

* «Дев'ять з половиною тижнів» (англ. 9½ Weeks) — культова еротична мелодрама Едріана Лайна за однойменним романом Елізабет Макнейл. Прем'єра відбулася 14 лютого 1986 року.

— Не бійся, я й пальцем тебе не торкнуся. Просто довірся мені — я ж тобі довірився. Все чесно.

Стільки вже було розмов із чоловіками — і в кімнатах, і в барах, і в машинах дорогою додому. Я знала різні голоси, різні манери всміхатися і підкурювати сигарету. Я була знайома з сотнями чоловіків, та чи знала я хоч щось про них? Стиль одягу та якість машини говорить про те, як чоловік працює; як він торкається жінки, — про те, хто він є насправді.

Все почалося два роки тому, коли мені несамовито захотілося поговорити з чоловіками. Це бажання захопило мене в одну з ночей, коли всі розумні дівчата вже давно сплять, а не сидять на кухні та розмірковують. Ступаючи босоніж по прохолодних кахлях, я намагалася послати під три чорти свої думки і розглядала відбиток кухонного гарнітура в темних вікнах. Я погано спала вже кілька тижнів. У довгій білій футболці та з чашкою чаю, я раптом збагнула, що ніколи досі по-справжньому не слухала чоловіків.

Я завжди їх оцінювала за їхніми дотиками. Як відчайдушний кінестетик, я вірила тільки їм. Шорстка щетина, міцна спина, груба шкіра на руках... Ось де зберігаються справжні чоловічі думки та бажання. Але виявилось, що відверта розмова віч-на-віч і на чималій відстані одне від одного може бути не менш чутевою. Саме цим я й займалася останні два роки мого життя.

Мені було двадцять чотири, коли я почала зустрічатися зі знайомими та незнайомими мені чоловіками, і вони, заздалегідь обговоривши умови (жодних реальних імен, жодних фото і відео), розповідали мені про те, про що дотепер намагалися не говорити вголос.

Є такі речі, які доводиться приховувати від усіх, щоб здаватися розумнішим, добрішим, гарнішим. Хоча саме ці речі є тим, хто ми є насправді. Без «удавання». Все просто: сядьте на стілець, запитайте себе, що ви приховуєте від людей, і — вуаля — це і є ваше головне «я». Ховаючи його від інших, ви живете чужим, не своїм життям. Визнаючи його перед іншими — проходите свій, справжній шлях, і отримуєте можливість відчувати більше щастя. Буде страшно, тому що приховуємо ми здебільшого те, що більшості людей несила зрозуміти, прийняти та не засуджувати. У вас кидатимуть каміння. Але якщо все зробити правильно, одного дня камені перетворяться на квіти.

Тепер я це точно знаю.

Чоловіки, з якими я поговорила, дозволили мені увійти в найпотаємніші куточки своєї душі, дали помацати найболючіші спогади з минулого й запросили до найінтимніших переживань. Іноді — чудових, іноді — відверто бридких. Всі ці зізнання я записувала на диктофон — чоловіки знали, що потім вийде книжка. І це були не просто інтерв'ю — це були долі, які мені випало прожити.

По якимсь часі після виходу книжки читачі часто цікавилися, навіщо чоловіки розповідали мені це все. Адже для них я зовсім чужа людина, з дороги, не було і немає ніякої гарантії, що між рядків у книзі їх не впізнає хтось зі знайомих. Я теж цілодобово ставила собі це питання, аж до болю у вилицях. Доки не стало очевидно: кожен із них нарешті вирішив прожити власне життя, зі своїм справжнім «я».

Сьогодні, через два роки від початку цього шляху, я відкрито аплодую кожному зі своїх героїв за зухвалу

смівливість бути. І ніжно дякую, оскільки завдяки їхнім історіям камені, що летіли в мій бік, поступово перетворилися на квіти.

У той момент, коли я вирішила написати цю книгу, мені навіть не спало на думку, як далеко мене заведе ланцюжок інтимних бесід — а їх вийшло рівно двісті. Заглиблюючись в особисті чоловічі історії, я почала змінюватися сама. З кожним новим співрозмовником я щораз більше розслаблялася, позбавлялася від табу, ненависті та всілякої ересі. Не тільки чоловіки виявилися зовсім іншими, з'ясувалося, що і я сама — геть інакша. Мені подобалися ці відкриття, і я на повній швидкості, іноді боляче нашттовхуючись на власні признання, бігла за новими сповідями.

Кирило став двісті першим чоловіком на цьому дивовижному відтинку мого життя і, я так вирішила, останнім. Його історія завершувала довгі місяці одкровенень. І, підбиваючи підсумки цього шляху, заради справедливості та щоб поставити крапку — я хочу розповісти свою історію. Одягти чоловічий костюм було хоч і дивно, але не проблематично, адже я вже чітко засвоїла ще один урок: якщо хочеш, щоб люди довіряли тобі, потрібно частіше знімати корону.

— Домовилися, — я підвелася з дивана та одним рухом скинула з себе легкий квітчастий сарафан на тоненьких шлейках. Опісля вдягнула білу сорочку, штани, піджак і затягла на шиї чорну краватку. Костюм був завеликий, та загалом сидів на мені доволі пристойно.

Кирило вдячно кивнув головою та увімкнув диктофон.

— Отже, тепер твоя черга зізнатися в тому, хто ти є насправді.

Я замислилася, і в голові блискавично промайнули всі мої розмови з чоловіками. Деякі з них ви невдовзі прочитаєте. Тепер ці долі належать і вам.

У цій книзі ви не знайдете ані закликів, ані пропаганди, ані будь-яких порад. Це всього лише кілька відвертих історій і привід для роздумів.

Майже всі імена змінені, будь-які збіги — не випадкові.

ГРАВЕЦЬ

ДОСЬЄ

Ім'я: Діма

Вік: 29 років

Професія: юрист

Сімейний стан: періодично неодружений

Матеріальне становище: залежить від його харизми

Житлові умови: оренда чотирикімнатної квартири з друзями

Життєве кредо: «Смійся так, ніби тебе ніхто не бачить»

Додаткові бонуси: краса і вміння аналізувати людей

З Дімою ми познайомилися на вечірці, на яку я потрапила завдяки привілеям журналіста. Після шістьох років роботи в ЗМІ я добре знала, що там буде страшенно нудно: безкоштовні мохіто і кальян, гарні дівчата і море знаменитих бирок на одязі. Піар-менеджери вже давно не переймаються уявою журналістів, втім, ефективністю таких заходів теж. Але вечір був вільний, тож я таки пішла.

Нас познайомив наш спільний друг. Він добре знає мою вразливу натуру й особливий інтерес до своєрідних людей, тому одразу повідомив, що Діма тут тільки заради пошуку нового джерела доходу. Він звичайний юрист, але заробляє на життя в абсолютно неочевидний спосіб: користуючись зовнішністю грецького бога і розумом Шерлока Холмса, він «ловить золотих рибок», викачує з них гроші, а потім кидає і береться за нову жертву. Це його покликання: професійний альфонс.

Я фізично вловила флюїд цікавої розмови й одразу запропонувала Дімі поспілкуватися зі мною на особисті теми. Він чомусь швидко погодився, записав мій номер телефону і сказав, що зателефонує сам.

Я чекала на цей дзвінок так само, як Пенелопа — Одісея. Але мені пощастило більше: Діма з'явився всього за два тижні, а не за двадцять років. З'ясувалося, що він живе за квартал від мого будинку, тому запропонував прийти до нього — ось так несподівано, об одинадцятій вечора, до абсолютно незнайомого чоловіка. І я прийняла запрошення. Викликала таксі, вдягнула сині джинси та довгий плетений светр і нафарбувала губи червоною помадою. Звісно, це було зайве з огляду на час і мету, але так мені підказала інтуїція. Тіло мимоволі тремтіло від інтриги, а може, й від страху.

— Спритна яка і швидка. Здивований! Заходь.

Білосніжні двері дивно гармоніювали зі світлим волоссям Діми та його засмаглою шкірою. Цю спокусливу деталь підкреслював і білий махровий халат, в якому він мене зустрів. Довгий світлий коридор здавався нескінченним. Я почувалася Алісою, яка дедалі глибше

падала у кролячу нору. Ми пройшли повз велику кімнату й людей, які були в ній. Вони лежали на кошлатому килимі, який я ледве вхопила поглядом, і тримали в руках великі філіжанки.

Потім були ще три хати й дві ванні кімнати. Квартира була занадто велика як для моєї фантазії.

Я намагалася вималювати у своїй свідомості план приміщення, але вийшло якось невиразно.

В кімнаті, до якої мене привів Діма, панувала півтемрява. Скупа лампа на столі освітлювала крихітний простір. Мені вдалося розгледіти лише шафу, ноутбук, стілець і величезне двоспальне ліжко. Діма гучно захрюкнув за мною двері.

— Сідай.

Внутрішній голос наполягав на тому, щоб я непомітно пішла. По-англійськи.

— Отже, ти пишеш статтю, чи не так?

— Ні. Я пишу книжку. Про чоловіків. І ти у мене перший альфонс. Можна тебе так називати?

Він розсміявся, і його очі перетворилися на малесенькі щілинки.

— Ну, Діма якось приємніше. Але ніде правди діти — так, я альфонс. Хороший альфонс, між іншим. Я тобі подобаюсь?

Внутрішній голос знову почав тягти мене до виходу. Та хіба я коли-небудь його слухалась?.. Чоловіки, з якими я вже раніше поговорила, виявилися занадто нудними. Мені так і не вдалося розкрутити їх на яскраві подробиці, матеріалу для книжки.

А тут — живий альфонс! Я почувалася Алісою в країні чудес, або левицею, що унюхала здобич, або Туром Хеєрдалом*, який нарешті почав свою подорож незвіданим. Забагато емоцій і образів водночас, утім, це властиво кожній жінці. А справжня ще вміє їх добре приховати, демонструючи тільки найнеобхідніший у конкретній ситуації.

— Подобаєшся. Але ти такий... занадто молодий і гарний.

— Коли тобі буде сорок і ти матимеш гроші, ти подивишся на це інакше.

— Мене завжди цікавило, чому заможні жінки ходять як на повідці в молодих хлопців із гладенькою, немов сіднички немовляти, шкірою на обличчі.

— Зараз я тобі поясню. Але спочатку принесу капучино. Будеш?

— Так.

Капучино, білий халат, величезна квартира — де я взагалі була? Могла і зовсім не піти на ту вечірку. Діма досить швидко повернувся і простягнув мені таку ж велику, як у компанії в іншій кімнаті, філіжанку. Вона парувала й від неї линув аромат капучино. Я відпила кілька маленьких гарячих ковтків і вирішила розслабитися. Зрештою, я ж не в полоні у талібів, а просто в гостях у незнайомця.

— Смачно?

— Смачно.

* Тур Хейердал (норв. Thor Heyerdahl, 6 жовтня 1914, Ларвік, Норвегія — 18 квітня 2002, Алессіо, Італія) — норвезький мандрівник, автор книг про свої подорожі навколо світу.

— Чудово. Люблю, коли жінка задоволена. Тільки у твоєму випадку все буде безкоштовно.

— Дякую, — він був дійсно з біса вродливий. А ще нахабний і самовпевнений, а цього так часто бракує дорослим чоловікам. Нахабство розпалює будь-яку жінку, потрібно лише навчитися тримати межі й не заступати на територію хамства.

Кілька років тому в мене був роман із хлопцем, страшенно безцеремонним. Він клав ноги на стіл у громадських місцях, у будь-якій ситуації говорив усе, що думав, легко влаштовував гармидер у супермаркеті на очах в охоронців. Кремезне тіло дозволяло йому нікого не боятися. Неймовірне нахабство, яке часом переходило в пубертатну дурість. У сексі він був такий само впевнений, і певний час саме це тримало мене біля нього. Зрештою хамство перемогло, і ми розлучилися. Але, зізнаюся, я щаслива, що він був у моїй історії: з хижакком у ліжку швидко стаєш більш спостережливою і винахідливішою.

— Тамріко, розумієш, річ у тім, що молоді, як ти, дівчата, кому до тридцяти, шукають у чоловікові захист і протекцію. Просто у вас ще не зник тісний зв'язок із батьком, — Діма повернув мене до нашої розмови. — У старших жінок вже немає цього зв'язку, їм потрібен не захисник, а просто партнер. З ним ще має бути весело, легко і не соромно. Плюс регулярний секс. А якщо жінка відбулася ще й матеріально, то й поготів. Тобі скільки років?

— Двадцять чотири.

— Ось. А твій батько старший за матір?

— Так, на десять років. Як на мене, чоловік просто зобов'язаний бути старший за жінку.

— Ось. Я про це і кажу: у тебе ще занадто міцний зв'язок із батьком. Ти все ще шукаєш його в інших чоловіках. Це нормально, — Діма схвально кивнув головою і сів на підлогу, покриту білим пухнастим килимом.

— Який ти розумний. Занадто розумний, я б навіть сказала.

— Це ж логічно. Чи ти думаєш, що багаті жінки дурні? Для того щоб спокусити, скажімо, начальницю банку, а потім розвести її на гроші, мені потрібно тижнями продумувати план маршруту аби правильно підійти до неї. Бачила в кімнаті людей? Ми не тільки разом винаймаємо цю велику квартиру, ми ще працюємо разом. Щойно трапляється занадто розумна жінка, вони під'єднуються. Не безплатно, звичайно. Частина свого доходу я їм потім перераховую.

У мене трохи запаморочилася в голові. «Одинадцять друзів Оушена»*. Для одних це лише кіносценарій, для інших — спосіб життя.

— Вони теж всі альфонси?

— Так. І утриманки. Люди, які звикли жити коштом інших.

— І скільки вас?

* «Одинадцять друзів Оушена» (англ. *Ocean's Eleven*) — американська кримінальна комедія режисера Стівена Содерберга, рімейк однойменного фільму 1960 року режисера Льюїса Майлстоуна с Френком Сінатрою і Ширлі Маклейн у головних ролях.

— П'ятеро. Дві дівчини, три хлопці. Ідеальна схема групи. Можеш мені повірити на слово: я займаюся цим вже понад десять років.

Капучино не зовсім підходить для такої теми розмови. Але нічого не вдієш, не так часто мені хтось чесно зізнається, що він — мудак. Це було трохи небезпечно — і для мене, і для нього — а тому так бентежно. Я відчула себе дуже маленькою і наївною дівчинкою. Кілька хвилин ми мовчки дивилися одне одному в очі. Я не знала, що питати у молодого хлопця, який грає жіночими почуттями заради грошей.

— А твій батько старший за матір?

— Вони однолітки. Познайомилися в інституті, одразу по закінченні одружилися. Я третя дитина в сім'ї, наймолодший. У мене нормальна сім'я, якщо ти про це.

— Я й не думала, що ненормальна... Гарзд, думала. Як ти почав цим займатися?

Діма нахилив голову вправо, торкаючись плеча, і, напевно, згадував. Я давно помітила: люди ніколи не ставлять собі очевидні питання самі, вони чекають, поки їх запитає про це хтось інший, часто зовсім чужий. Фільми, алкоголь, секс, інтернет-серфінг, дабл-чізбургер — у нас завжди є час на що завгодно, тільки не на внутрішні діалоги.

— Це сталося, напевно, на моє повноліття. Ми з друзями поїхали до моря на кілька днів. Була класна вечірка. Під ранок ми пішли на пляж. Дуже добре пам'ятаю цей момент: ще рожеве небо, шум моря, мокрий пісок під ногами... Суцільна порожнеча довкола, і раптом ця жінка. На вигляд їй було близько сорока. Вона

була вбрана в білий сарафан. Вона мага гарну статуру і довге каштанове волосся. Стояла на березі самотою, про щось думала, а потім побачила мене й усміхнулася. Що ти відчуваєш, коли тобі всміхаються незнайомі люди?

— Ніяковію. А потім мені стає цікаво.

Діма підморгнув мені, і я вмить опинилася на тому пляжі. Я навіть почула, як море намагається мені щось сказати. Це був дійсно дуже гарний світанок — і рожевий, і пурпуровий, і жовтий водночас. Навколо ані душі, тож твоя самотність стає всеохопною і ти відчуваєш себе частиною всесвіту. Тебе немає — і ти всюди. Абсолютний спокій, цілковите розчинення в собі. Місце, в якому ти по-справжньому щасливий від того, що живий.

Мабуть, найщиріші почуття народжуються саме на світанку.

— Мені теж стало цікаво від її усмішки. Вдруге ми побачилися вже ввечері, біля пляжного ресторанчика. Вона перша заговорила до мене. Сказала, що впізнала мене, що бачила, як уранці я дуркував із друзями. Я їй відповів, що вона може подуріти разом з нами. І вона погодилася, — Діма розсміявся, а я знай собі малювала в уяві цю жінку. — У неї був автомобіль і ми каталися на ньому узбережжям. Вона була дуже хороша в ліжку... У неї були пружні груди й дуже чуттєві руки, стільки ніжності і спокійних рухів. Знаєш, у молодих дівчат цього немає: вони всі різкі, наче обпечені. А вона торкалася мене так, ніби знала тисячу років. Ми провели разом два або три дні, а перед від'їздом вона залишила мені гроші.

Діма знову розсміявся, але вже якось інакше. Я чекала на продовження історії, та він мовчав. Світле його волосся, півморок у кімнаті. Ненавиджу такі миті, коли чоловік мовчить, а ти починаєш домислювати. Мені буває важко чекати, тому довелося першою порушити тишу.

— Що було далі?

— Нічого. Я просто відповів на твоє запитання: саме так я і став альфонсом.

— І що, ти мстишся їй тепер?

— Можливо. Будеш вишневе варення?

— Що?

— Мені раптом захотілося вишневого варення. Питаю, ти будеш?

— Діма, ти такий несподіваний. Дай мені віддихатися. Але я дійсно перекусила б. Не обов'язково варенням.

Діма і далі дивував мене. Цього разу своєю покірністю. Він нічого не заперечував і був абсолютно відкритим. Мені чомусь захотілося доторкнутися до нього. Господи, ще ніколи досі капучино так не бив мені в голову.

Він вийшов з кімнати, а я вирішила, що саме ті гроші стали точкою відліку його гри з чужими серцями. Чорт забирай, невже все, що відбувається всередині нас, — лише побічний ефект перших сильних почуттів? Невже перша справжня пристрасть обов'язково розростається метастазами у нашому тілі? Кажуть, що час лікує. Та чи справді це так?.. Він позбавляє нас цієї хвороби, чи ми самі повинні все зробити?

Мене з дитинства переконували, що займатися самолізуванням небезпечно для здоров'я. Про це говорив навіть Шарль Перро: Попелющі нічого не довелося робити самостійно — в один чудовий день прийшла Фея, а потім Принц, який її сам знайшов. Ми живемо, як живемо, сподіваючись, що час лікує, а щастя трапляється. Все якось само собою, без займенника «я». Ось так, із вірою в позаземні сили ми його і втрачаємо — десь поміж читанням дитячих казок і першим поцілунком. Експертна думка Шарля Перро стає значно авторитетнішою за власну.

А ми далі не маємо часу на внутрішній діалог.

Мені здалося, що Діми не було цілу вічність. Я навіть зраділа, коли він прийшов. Ще кілька годин тому він був для мене недолюдком звичайним, а тепер по-справжньому захотілося вислухати його і зрозуміти, навіщо це все.

У білому халаті, з банкою варення, печивом і шматочками сиру він був наче рідний і добре знайомий.

— Це якщо раптом ти таки захочеш варення, — він простягнув мені ложку.

— Дякую. Розкажи мені про жінок, яких ти спокушаєш.

— Що саме тебе цікавить?

— Все.

— Тоді... Тоді почнімо з того, що я ніколи не граю з тими, хто вибрав мене. По-перше, це нудно. По-друге, це небезпечно — є ризик, що вона розумніша за мене, — Діма з'їв дві великі ложки варення. — Я обираю тільки жінок старших тридцяти п'яти

й приблизно до п'ятдесяти п'яти. Принаймні старших у мене ще не було. Найстаршій було п'ятдесят три. Чому не молодше, ти вже знаєш: там сильний зв'язок із батьком, ми не зрозуміємо одне одного. Йдемо далі: зовнішність. Здебільшого багаті жінки красиві й доглянуті, тому з цим проблем немає. З сексуальністю — по-різному. З одного боку, вони набагато спокійніші, ніжніші за молоденьких, але з іншого — щоб це все в них прокинулося, потрібно на щось натиснути. Знайти їхню кнопчку, підібрати до них ключ. Тоді вони розкриваються, а доти — доволі заціплені. Звичайно, деякі одразу зривають з себе одяг і кидаються на мене, але це не має нічого спільного з сексуальністю.

— То ти ще й гурман.

— Є трохи. Найголовніше у виборі нової жінки — це ступінь ризику. Перед тим як починати, я обов'язково прораховую, хто за нею стоїть, чи не натовчуть мені потім піку. Якщо хтось є, то обминаю.

— А якщо помилишся?

— Раз було. Заробив я тоді на ній п'ятдесят тисяч доларів. Фактично вона сама перевела їх на мій рахунок. Жодних махінацій. Руки у мене найчистіші, — для більшої правдивості Діма простягнув до мене обидві руки й закасав рукави халата. Можливо, вони були не дуже чисті, проте міцні, чоловічі. — Вона була зовсім беззахисною в плані чужих людей. Але потім буквально з повітря з'явився її перший коханий, шкільне почуття. Сам він був з якоїсь Караганди, вони вже сто років не бачилися. І раптом він приїжджає. А її образили. Тож він мене тоді так відгамселив, що я пів року лежав у лікарні.

Діма встав на ноги й почав розв'язувати пояс на халаті. А я й далі сиділа на дивані й удавала, що анітрохи не збентежена тим, що відбувається. Заледве знайомий чоловік роздягається у мене на очах — господи, яка дрібниця. Непогане варення, до речі.

Халат сповз з його тіла, оголивши кілька шрамів на животі та плечах. Подивитися було на що, і дивитися можна було довго.

— Ось. Це все його робота. Тепер я йому навіть вдячний: розповідаю своїм жінкам про те, як устряг у благородну бійку, а вони шаліють від захвату. Вам же подобається сила?

Це щира правда. Я ще не бачила жодної жінки, якій би подобалися слабкі чоловіки. Я теж не люблю. А ще ми дуже легко обманюємося, і що гарніший він, тим легше. І скільки б не було граблів, ми все одно знову наступаємо на них, адже бажання бути коханою завжди сильніше за страх.

— А як ти добуваєш про них інформацію?

— Та дуже легко. Через інтернет, через її співробітників на роботі, через її друзів, сусідів, через неї саму... Варіантів насправді повно, була б мета. Це набагато простіше, ніж здається.

— Я думала, у тебе зв'язки в поліції.

— Ні. Навіщо?

— Тобі було б корисно з твоєю роботою.

— Тамріко, я — юрист. У мене є певні зв'язки в суді, але я все роблю від початку правильно. Ніяких вигаданих імен, жодних декорацій. Тільки гра у психологію. Вона сама витрачає на мене свої гроші,

машини, час. Мільйони чоловіків по всьому світу займаються тим самим, тільки розводять не на гроші, а на секс і почуття. А могли б і на гроші, якби вибирали тих, у кого вони є. Я — досить простий хлопець.

— Ти — покидьок!

Діма самовдоволено розвів руки в боки.

— Уяви собі ситуацію. Ти знайомишся з хлопцем. Він просто чудовий. Робить для тебе все, що ти коли-небудь чекала від чоловіка. Але от невдача: він ще не заробив тих грошей, що є в тебе. Невже це зупинить тебе? Ти ж не святенниця, в тебе є серце. Ти починаєш всюди водити його, купуєш квитки у відпустку, оплачуєш рахунок у барі, а потім навіть даєш йому якусь готівку. — Ти хто?

— Дурепа.

— А я — покидьок. Все чесно.

— Але від кохання хто завгодно може втратити голову. Навіть дуже розумна жінка.

— Не варто переживати за них, Тамріко. Вони теж не кохали мене. Вони любили моє ставлення до них.

Я відчула, як цинізм колючим дротом обвився навколо моєї шиї. Від цього навіть почав сіпатися мізинний палець на правій руці. Так, я вже кохала чоловіка з цього мільйона, який отримав на свій внутрішній рахунок десятки тисяч моїх справжніх поцілунків і цілі злитки щирої любові. Урок добре засвоїла: якщо тільки беруть і натомість нічого не віддають, значить, тобою цікавляться лише як тимчасово корисною річчю.

На початку нашої розмови Діма здавався мені примарним персонажем з кіноекрана, а тепер — звичайним чоловіком. Це чисто жіноча проблема — малювати в уяві прекрасний образ, який не має нічого спільного з реальним життям. Все значно банальніше, ніж хотілося.

— А ти кого-небудь любив?

— Крім мами з татом і сестер?

— Так, крім них.

— Ні.

— Хіба тобі ніколи не хотілося цього?

— Мені всього двадцять дев'ять років. Думаю, у мене все ще попереду.

— А якщо ти через рік помреш?

— Так, мабуть, буде трохи прикро.

— Тоді не розумію, як ти можеш гратися в почуття, якщо ти не знаєш, що це таке. Я тобі не вірю. Схоже, ти все-таки когось любив.

— Цікава думка. Мабуть, твоя правда. Потрібно тільки згадати кого.

Діма відвернувся. Думаю, він добре пам'ятав жінку, до якої мав почуття. Сушу собі голову: ну чому нам так соромно бути сентиментальними?

— Після розриву з черговою жінкою я зазвичай їду кудись далеко, щонайменше на пів року. В Індонезію або Штати. Тільки там можу мати стосунки з дівчатами, які мені, в принципі, подобаються. Молоді, свіжі, без минулого. Мені добре з ними, справді добре, але

я ніколи не дозволяю собі закохатися. Оскільки потім доведеться розлучатися. Мені завжди потрібно повертатися. Загалом, ще не час.

— Чому б тобі не кинути це все? Знайти таку роботу, щоб не довелося метатися туди-сюди?

— Тому що насправді я люблю своє життя. Мені подобається в ньому все: небезпека, необхідність аналізувати, розбиратися у психології, великі гроші та можливість потім подорожувати світом і весело проводити час, не думати про завтрашній день. Такого немає в моїй офіційній професії юриста. А ти так можеш, сидячи в редакції?

Я не могла. Проте я навіть толком не знала, чого взагалі хотіла від свого життя.

Ми знай собі розмовляли, насолоджуючись вишневим варенням і сиром, не помічаючи, як спливав час.

— Тобто ти чітко розумієш, чого хочеш від свого життя?

Діма прицілився в мене поглядом і наводив різкість, ніби збирався вистрілити. Я посміхалася. Ще кілька годин тому була левицею, а зараз мені подобалося почуватися жертвою. Перетікати з одного стану в кардинально інший, але повільно і логічно, завдяки діям і словам чоловіка — це мистецтво, і такий товар має свою ціну. А скільки готові заплатити ви?

— Я чітко розумію, чого я не хочу від життя. Це позбавляє мене від страждань. А бажання щороку змінюються. Тому неможливо знати, чого ти хочеш від життя.

— І чого ти не хочеш? Чи є у твоєму альфонстві щось таке, що тобі не подобається?

— Так, є дещо. З таким способом життя я не можу завести kota.

— Кого?

— Kota. Я дуже люблю котів. Вони такі ласкаві.

Я пирснула зо сміху і щиро розреготалася. Капучино вже давно з'їв мою червону помаду, і я могла, не соромлячись, сміятися на повний рот. З помадою це мало б вульгарний вигляд.

— Я серйозно, Тамріко. Коти — це таке щастя. У тебе є кіт?

— Ні. Я не люблю котів.

— І хто з нас покидьок після цього? — Діма підхопив мій сміх. — Знаєш, насправді я не такий вже й поганий. Бувало так, що мені по-людськи подобалася жінка, яка утримувала мене. Тоді я робив так, щоб вона сама мене покинула. Наприклад, була в мене історія з однією рестораторкою. Вона так смачно готувала, що я після її частувань з'їдав свої пальці. А ще в неї був класний син від першого шлюбу. Ми з ним багато розмовляли, він мене навіть навчив деяких хитрощів у комп'ютерних іграшках. Ми довго були разом, трохи більше року. Направду, останні два місяці я підлаштовував все так, щоб вона мене кинула. Я став нечупарою, частенько напивався, перестав займатися з нею сексом і навіть звів її з одним чоловіком, якому вона дійсно сподобалася. Потім вона мене заради нього й покинула. Коли вона мені говорила, що нам потрібно розлучитися, я навіть трохи плакав. І це було щиро: ніде більше так не готують яблучний пиріг,

як це робила вона. Уяви собі, вона не тільки дала мені грошей «на дорогу», а ще дзвонила якийсь час — дізнатися, чи не наклав я на себе руки. Все обірвалося після того, як я втисячне змінив номер телефону.

— Я знаю, як ти закінчиш: ти будеш дуже старим, у кріслі-гойдалці з якою-небудь смугастою кішкою та обов'язково напишеш книгу про жінок.

— А скільки у мене буде будинків?

— Один. Решту ти продаси. Тому що вже награвешся.

Діма стиснув губи. Я була впевнена, що все в його житті буде саме так, якщо, звісно, до цього моменту його ще раз хтось не покалічить, але вже фатально.

— Слухай, а як ти розбираєш цих жінок по поличках? У тебе є якась своя методика?

— По-різному. Але загалом — достатньо просто уважно слухати. За моїми спостереженнями, будь-яка жінка говорить про те, що їй потрібно, приблизно десять разів на день.

— Цікаво. А от якби мені було сорок і я була багата, як би ти мене обкрутив? Знаючи хоча б те, що я мішанка — мама-українка, тато-грузин, працюю журналісткою і мені не подобаються кішки.

— Легко. Тамріко, ти, принаймні для мене, — відкрита книга. Дивись: тобі потрібен чоловік з глибокими сімейними цінностями, який любить дітей і хоче їх — це від тата східної крові. Також твій чоловік повинен бути душею компанії та трохи самовпевненим хамом — це від журналістики: вони там усі такі, й завдяки роботі ти до цього звикла. Ну, і ще твій чоловік повинен дуже любити секс.

— А це ти як зрозумів? По кішках?

— З твого погляду, коли я зняв халат.

— Який же ти засранець. На щастя, я молодша й бідніша за тебе. А твої батьки знають, чим ти займаєшся?

— Звісно, знають. Я — юрист, — Діма провів рукою по волоссю.

— Я не про це. Чи багато людей знає, звідки ти береш свій основний дохід?

— Не знаю. Десять, двадцять. Про мене різні ходять чутки. Тепер ще й ти знаєш.

Я самовдоволено посміхнулася. Було відчуття, ніби мене прийняли в якийсь вір-клуб. Втім, це і є найбільший дар моєї професії: можливість першою дізнаватися про те, що, можливо, ніколи не дізнаються інші. І, скажу відверто, я цим дуже пишаюся. Здобувати інформацію та обряджати її в слова — найбільший адреналін і насолода в моєму житті.

— А ти не боїшся, що я розповім? — для підтвердження своїх слів я покрутила в руках диктофон.

— Не боюсь. Тому що звик до ризику. Ну, розкажеш, а я поїду в Бразилію і залишуся там жити. Можливо, так для мене буде навіть краще. І ти — не дурна, як не дивно. Я не знаю, як так вийшло, але у світі дуже багато жінок-дуреп. Напевно, їх занадто мало любили. А вони себе зовсім зненавиділи. Загалом у мене досить легка робота.

Я уважно подивилася в очі Діми. Зараз вони були схожі на гральні кубики, на зразок тих, які підкидають на зеленому полі в казино. Вони змінювалися так часто, що неможливо було передбачити, яку комбінацію

вони покажуть наступної хвилини. Думаю, він і сам цього поки не знав.

— Я знаю, хто ти. Ти — не покидьок. Ти — гравець.

— Тоді радий вітати у моїй грі.

Діма посміхнувся, і я вимкнула диктофон.